

Hồi 25

**Đôi Bên Cùng Đấu Nội Kinh
Tổ Sư Thi Thố Tài Tình Thần Công**

Q

uỷ Thánh Thanh Linh liền dừng chân đứng yên lại, và bất thần ngửa mặt nhìn trời cười to ha hả.

Tiếng cười của lão ta khiến ai nghe lọt vào tai cũng phải kinh tâm khiếp đảm, chúng tổ lão ta đang sử dụng thuật Mang Sơn Quỷ Tiểu. Đồng thời, lão ta cất giọng quái dị khó nghe, nói chen lẫn giữa tiếng cười gượng:

- Thử hỏi Thanh mỗ mà lại sợ hãi trước vị Chuông môn phái Điểm Thương, tất cả mọi người ở đây có ai tin được hay không?

Giọng nói của Quỷ Thánh Thanh Linh nghe thật lớn lối. Nhưng ai ai cũng thấy được lời nói ấy của lão ta chính là hoàn toàn đúng sự thật, chẳng hề khoác lác tí nào cả!

Vì tuy vị Chuông môn phái Điểm Thương là một nhân vật ít ai dám đụng chạm đến, nhưng Quỷ Thánh Thanh Linh thì vị tất đã kiêng sợ ông ta.

Khuất Lục Kỳ nghe qua câu nói ấy, sắc mặt liền sa sầm, cất tiếng hỏi:

- Nếu không sợ hãi, thì tại sao ngươi lại hối hả bỏ chạy như thế?

Quỷ Thánh Thanh Linh cười nhạt nói:

- Hiện giờ, Thanh mỗ đang bận việc cấp bách, vậy nào có thời giờ ở đây nói dài dòng với ông?

Khuất Lục Kỳ nghe thế không làm sao đề nén được cơn tức giận nữa, lão hét to lên:

- Lão yêu quỷ kia! Ngươi bỏ chạy đi đâu cho khỏi?

Tức thì, thân người của ông ta liền từ trên đầu những thanh sắt nhọn bay thẳng trở xuống đất, qua một tiếng rền ngân dài, thanh Nhạn Linh trường kiếm của ông ta đã được tuốt ra khỏi vỏ, vung lên thành một vệt ánh thép chói ngời, nhắm ngay lồng ngực của Quỷ Thánh Thanh Linh đâm vút tới.

Quý Thánh Thạnh Linh trông thấy sức tấn công của Khuất Lục Kỳ quá mãnh liệt, liền quét ngược hai tay về phía sau, gây thành một luồng chưởng phong mạnh mẽ, xô Mang Sơn Song Quý là Thạnh Tài và Thạnh Phủ ra xa ngoài một trượng.

Kể đó, lão ta lại bắt thân xoay nhanh thân người một vòng. Tức thì mũi kiếm của Khuất Lục Kỳ cũng vừa quét phớt qua vạt áo của lão ta nghe một tiếng vút!

Khuất Lục Kỳ có biệt hiệu là Thần Thủ Kiếm Khách, tất nhiên về kiếm thuật của ông ta tinh tuyệt khó lường.

Nhưng vì vừa rồi thế kiếm của Khuất Lục Kỳ đã quét hụt sát thân người của Quý Thánh Thạnh Linh, nên giờ đây khi ông đưa chân tràn sang, thì lưỡi kiếm cũng theo đó quét ngang qua, nhằm chặt thẳng vào người của Quý Thánh Thạnh Linh nhanh như chớp.

Quý Thánh Thạnh Linh trông thấy thế liền cất giọng quát dị cười to. Tiếng cười của lão ta khiến ai nấy đều bắt nổi da gà. Ngay như Khuất Lục Kỳ là một người có nội công cao tuyệt, cũng không tránh khỏi phải giật mình. Và thừa dịp đối phương sơ hở đó, Quý Thánh Thạnh Linh vội vung chưởng nhằm giáng thẳng vào lồng ngực Khuất Lục Kỳ!

Khuất Lục Kỳ đã biết rõ từ trước là Quý Thánh Thạnh Linh rèn luyện được Âm Thi Chưởng lợi hại vô song. Ngay như sư tử của ông ta là Tây Môn Nhất Nương cũng vì bị chưởng phong Âm Thi Chưởng quét trúng mà mất mạng. Nên khi nhìn thấy thế chưởng của đối phương quét tới, ông ta hết sức kinh hoàng, vội vàng nhảy lùi ra sau non một trượng để tránh.

Ông ta bỗng thấy bóng người chập chờn ngay trước mặt. Thế là quái nhân ấy đã từ bên cạnh lướt tới, chặn giữa hai người, nói to rằng:

- Bất luận là ai cũng không thể vượt ra khỏi luật lệ giao tranh ngày hôm nay. Nếu muốn đánh nhau thì xin mời lên đầu những thanh sắt nhọn kia!

Khuất Lục Kỳ gằn giọng nói:

- Thạnh lão quý, ngươi có bằng lòng đi không?

Thạnh Linh lạnh lùng nói:

- Tôi cần phải gấp rút trở về Quý Cung để lo săn sóc Lữ công tử, vậy ai có thời giờ ở đây đánh nhau với ông?

Khuất Lục Kỳ cất tiếng to cười ha hả, nói:

- Nếu thế thì nhờ ông bạn đây khắc lên mặt đá một dòng chữ là: "Quý Thánh Thạnh Linh không dám ứng chiến trước sự khiêu chiến của vị Chưởng môn phái Điểm Thương!"

Quý Thánh Thạnh Linh nghe thế, thì sắc mặt bất thần biến hẳn. Lão ta đưa đôi mắt long lánh màu xanh biếc, nhìn chòng chọc vào Khuất Lục Kỳ, nói:

- Nếu nói như thế, thì các hạ nhất định phải tranh tài cao thấp với già rồi chứ gì?

Khuất Lục Kỳ ngửa mặt nhìn trời cười to ha hả, nói:

- Cần chi phải hỏi?

Quý Thánh Thạnh Linh cười to và bất thần lướt tới sát một gốc cây to độ ba tay, vung chưởng giáng thẳng vào thân cây nghe một tiếng phình.

Thế chưởng của lão ta chẳng những không hề làm cho thân cây rung động, mà ngay đến lá cây trên ngọn cũng chẳng thấy lắc lay.

Bởi thế, trong nhất thời quá nửa số người hiện diện không biết lão ta vung chưởng đánh ra như thế là có dụng ý gì?

Riêng Quý Thánh Thạnh Linh sau khi đã vung chưởng đánh ra, liền nhảy lui về chỗ cũ ngay, lên tiếng nói:

- Các hạ có thể đánh ra một chưởng như thế, thì Thạnh mỡ nhận là mình sút kém hơn!

Khuất Lục Kỳ biết ngay qua thế chưởng ấy, đối phương đã sử dụng một thuật chi rồi, song lúc ấy ông ta vẫn không làm sao xét đoán được.

Do đó ông ta chưa dám lên tiếng trả lời vội trước sự thách thức của đối phương. Nhưng giữa lúc ông ta còn đang do dự, bỗng nghe nhiều người buột miệng kêu "ôi chao" liên tiếp, có vẻ như hết sức kinh ngạc.

Khuất Lục Kỳ nhìn lên, trông thấy đám đông đang chú ý nhìn về phía gốc cây nọ, nên cũng vội vàng đưa mắt nhìn theo...

Thì ra, lúc đó tất cả lá cây trên hành đang tuôn đổ ào ào vì đều bị cháy nám đen. Và chỉ trong giây lát sau, gốc cây đầy hành lá sum sê, tươi tốt ấy đã trở cảnh trụi lủi, chẳng còn một cái lá xanh nào. Hơn nữa, những cành non của nó cũng đều xụ cả xuống vì khô héo!

Thần Thủ Kiếm Khách Khuất Lục Kỳ trông thấy thế hết sức kinh hãi!

Vì một người có nội lực cao thâm, nếu muốn vung chưởng đánh vào một thân cây to như thế, khiến mạch lạc nó bị đánh vỡ cả đi, lần lần trở thành khô héo, không thể tiếp tục sống được nữa, thì thực chẳng có chi là khó khăn cả.

Nhưng cái khó ở đây là chỉ trong vòng bao nhiêu phút đồng hồ mà lá cây đều bị cháy nám và tuôn đổ cả xuống đất.

Như vậy, cũng đủ biết thế chưởng của Quỷ Thánh Thanh Linh đã vận dụng được một luồng nội lực vô cùng to tát, mà đấy cũng chính là một thứ độc chưởng có một uy lực đáng sợ.

Trong khi Khuất Lục Kỳ hãy còn đứng trơ người ra vì kinh hãi thì đã nghe Quỷ Thánh Thanh Linh cất giọng lạnh lùng cười khanh khách, nói:

- Các hạ nếu xét thấy mình không thể làm được như vậy, thì việc so tài bằng võ công trên những thanh sắt nhọn kia xin tạm thời đừng đề cập tới nữa. Sau cuộc họp mặt tại núi Võ Di này, tất sẽ còn nhiều cơ hội gặp nhau, và chừng ấy tại hạ sẵn sàng xem chỉ giáo!

Câu nói của Quỷ Thánh Thanh Linh đã làm cho Khuất Lục Kỳ bùng nổ khuôn mặt.

Vì tuy nội lực của Khuất Lục Kỳ rất dồi dào, nhưng không làm thế nào đánh ra một chưởng, khiến một gốc cây to khô héo và rụng lá ngay tức khắc như Quỷ Thánh Thanh Linh được!

Bởi thế, ông ta thấy tấn thối lưỡng nan, khuôn mặt méo xệch, trông thực vô cùng thảm não!

Phi Hồ Lữ Đằng Không trông thấy thế, đoán biết ông ta đang lâm vào tình trạng khó xử trước mặt mọi người, nên liền lên tiếng nói:

- Khuất huynh, thứ độc chưởng tà môn ấy tự nhiên chúng ta không rèn luyện nó làm gì. Vậy giờ đây lão ta bảo là có chuyện cấp bách cần đi, không chịu ứng chiến thì mặc kệ lão ta. Vì tương lai còn dài, lão ta có chạy mất đi đâu mà sợ chứ?

Khuất Lục Kỳ biết Lữ Đằng Không dọn đường rút lui giúp cho mình, trong lòng hết sức cảm kích, vội vàng lên tiếng nói:

- Lữ Tổng tiều đầu nói rất có lý, vậy lão quý người hãy ở tại Quỷ Cung chờ ta được rồi.

Quỷ Thánh Thanh Linh cất tiếng cười ha hả, rồi cùng hai đứa con trai định kéo nhau xuống núi.

Nhưng khi lão ta vừa đến đầu dãy tam cấp đá, bỗng dừng chân quay đầu lại nói:

- Tại hạ sẽ túc trực nơi cửa Quỷ Cung để chờ Lữ Tổng tiều đầu giá lâm vậy!

Lữ Đằng Không vì đang lo lắng cho đứa con trai, nên bắt buộc phải nói vài lời xã giao để lấy lòng Quỷ Thánh Thanh Linh.

Quý Thánh Thạnh Linh lại nói tiếp:

- Lữ Tống tiêu đầu, hiện giờ có quá nửa số người hiện diện tại Tiên Nhân Phong này, tìm đến đây cũng có một mục đích như già. Do đó, xin Lữ Tống tiêu đầu hãy nhớ kỹ là lệnh lang đang ở tại Quý Cung của tại hạ nhé!

Lữ Đăng Không cảm thấy khó hiểu vì không rõ Quý Thánh Thạnh Linh bắt cóc Lữ Lân để đánh đổi với mình vật gì?

Chả lẽ quá nửa số đến Tiên Nhân Phong này, cũng là có mục đích tìm lấy một vật chi nơi mình hay sao?

Nghĩ đến đây, Lữ Đăng Không bỗng nhớ đến mọi việc xảy ra trước đây một tháng. Lúc ấy trên đường đi từ Nam Xương đến Tô Châu, hai vợ chồng ông đã gặp bao nhiêu cao thủ chặn đường, định ra tay cướp đoạt chiếc hộp gỗ bọc gấm mà ông ta lãnh áp tải.

Đồng thời, số người trước đây đã từng giao tranh với hai vợ chồng ông ta, hiện nay cũng đều có mặt cả tại đỉnh Tiên Nhân Phong này!

Vậy chả lẽ bọn họ vẫn còn tha thiết, muốn truy hỏi mình để lấy chiếc hộp gỗ ấy hay sao?

Đối với chiếc hộp gỗ đầy bí mật đó, khi Lữ Đăng Không vừa nghĩ tới, thì không khỏi vừa cảm hận vừa đau khổ. Vì chính chiếc hộp gỗ ấy đưa đến tình trạng vợ ông ta bị tử thương, con ông ta bị đối phương bắt mang đi mất, đồng thời gây nên chuyện rắc rối to trong võ lâm như vậy!

Nhưng Lữ Đăng Không dù có suy nghĩ nát óc, vẫn không làm sao hiểu được chiếc hộp gỗ ấy có tương quan đến một chuyện to tát chi trong giới giang hồ.

Lữ Đăng Không chỉ cảm thấy rằng tính cách quái dị và bí mật của chiếc hộp gỗ ấy quả là từ trước tới nay chưa hề có. Đồng thời, phong ba do nó gây ra trong võ lâm hiện nay, dù đã là to tát, song đây chỉ mới bắt đầu mở màn mà thôi!

Bởi thế, Lữ Đăng Không nghe qua câu nói của Quý Thánh Thạnh Linh thì chỉ hừ một tiếng, xem như là một câu đáp lời, chớ không nói chi nữa.

Quý Thánh Thạnh Linh cất tiếng cười ha hả, rồi đưa chân định bước thẳng xuống núi. Nhưng lão ta vừa bước được một cấp đá, thì bất thần nghe có tiếng cười nói to, vang rền như tiếng đại hồng chung rằng:

- Quý Thánh, hãy dừng chân đứng lại đã!

Quý Thánh Thanh Linh đưa mắt nhìn lại, thì thấy người cất tiếng kêu to ấy, chính là Chưởng Hỏa Sứ Giả trong phái Hoa Sơn.

Trong số người hiện diện trên đỉnh Tiên Nhân Phong này, thật ra chẳng có mấy nhân vật mà Quý Thánh Thanh Linh kiêng dè về võ công.

Đối với quái nhân ấy là người thứ nhất mà Quý Thánh Thanh Linh phải kiêng sợ. Vì đối phương là một nhân vật lai lịch mơ hồ, võ công trác tuyệt. Ngoài ra còn Thủy Kính Thiền Sư Chưởng môn nhóm tăng nhân, và Hồng Ưng Cung Long Chưởng môn nhóm tại gia của phái Nga My, đều là những nhân vật khiến Quý Thánh Thanh Linh phải kiêng dè cả.

Kế đó, Liệt Hỏa Tổ Sư phái Hoa Sơn cũng là một trong số người mà lão ta có ý vị nể.

Chính vì thế nên Quý Thánh Thanh Linh thấy Chưởng Hỏa Sứ Giả lên tiếng gọi mình, lòng không khỏi thâm kinh hãi. Lão ta liền nghiêng đầu nói nhỏ với Thanh Tài và Thanh Phủ:

- Các người hãy mau trở về Quý Cung chờ ta!

Bắc Mang Song Quý lên tiếng vâng lệnh, rồi một tên vung ngọn Chiêu Hồn Phướn và một tên khác vung chiếc gậy tang, nhắm phía chân núi chạy bay đi.

Riêng Quý Thánh Thanh Linh vẫn đứng yên chỗ cũ, lên tiếng nói:

- Quý Sứ giả có điều gì chỉ giáo?

Chưởng Hỏa Sứ Giả trong phái Hoa Sơn thông thả nói:

- Tổ sư của bản phái tạm thời xin các hạ khoan trở về Quý Cung!

Quý Thánh Thanh Linh biết đối phương muốn tìm cơ gây sự, nên sắc mặt sa sầm, nói:

- Rõ là trò đùa! Hành động của tại hạ, thử hỏi nào có dính dấp chỉ đến quý Tổ sư?

Chưởng Hỏa Sứ Giả vẫn giữ vẻ lạnh lùng, gằn rõ từng tiếng rằng:

- Quý Thánh hãy chờ đợi trong giây lát thì sẽ hiểu rõ ngay!

Nói dứt lời, Chưởng Hỏa Sứ Giả liền bước tránh qua một bên, và Liệt Hỏa Tổ Sư cũng từ từ đứng lên, đôi mắt chiếu ngời ánh sáng lạ lùng, đưa chân bước tới hai bước đến sát gốc cây, vung chưởng giáng nhẹ xuống thân cây một lượt...

Thế chưởng ấy, cũng giống y như thế chưởng vừa rồi của Quý Thánh Thanh Linh, không hề làm cho thân cây giao động, tựa hồ gốc cây ấy chẳng bị ảnh hưởng chi trước thế chưởng ấy cả!

Quý Thánh Thạnh Linh trong thấy thế, đoán biết Liệt Hỏa Tổ Sư đang cố ý muốn so tài cao thấp với mình. Và đối phương đã ra tay thi thố tài năng như vậy, thử hỏi làm thế nào lão ta bỏ đi cho được?

Quý Thánh Thạnh Linh vốn có ý nghĩ là hiện nay Lữ Luân đã rơi vào tay lão ta rồi, thì lão ta có thể lấy đó làm điều kiện uy hiếp, tất chẳng sợ chi Lữ Đăng Không từ chối trước sự đòi hỏi của mình.

Hơn nữa, lão ta cũng tự hiểu rằng khi việc Lữ Luân đang bị giam giữ tại Quý Cung được công bố ra cho mọi người biết, thì dù cho Quý Cung là một nơi đầy đầy cam bẫy, nguy hiểm chẳng khác chi hang cọp ổ rồng, nhưng vẫn khó bề ngăn cản, sẽ có kẻ mạo hiểm xâm nhập. Do đó, lão ta mới có ý định trở về trước để lo liệu mọi việc, hầu chờ đợi Lữ Đăng Không tìm đến thương lượng các điều kiện trao đổi.

Bởi thế, ngay như việc đánh nhau với Khuất Lục Kỳ, lão ta cũng không muốn vì đối phương chẳng phải là một nhân vật tầm thường, vậy nếu đánh nhau thì sẽ kéo dài suốt cả ngày, vị tất đã phân thắng bại.

Do đó lão ta mới sử dụng Âm Thi Chương đi đối với nguồn Âm Hàn Khí để đánh chết ngay một gốc cây đang tốt tươi, hầu lấy đó làm một sự thách thức khó khăn khiến Khuất Lục Kỳ không còn lý do chi để khiêu chiến với lão ta nữa, và nhờ thế lão ta sẽ rời đi được sớm hơn.

Thế nhưng, mọi việc lại xảy ra trái hẳn với sở nguyện của lão ta. Vì Liệt Hỏa Tổ Sư của phái Hoa Sơn đã đích thân đứng ra thi thố tuyệt nghệ, nhằm so tài cao thấp với lão ta, thì lão ta làm sao rời đi được?

Sau khi Liệt Hỏa Tổ Sư đã vung chưởng giáng nhẹ vào thân cây, rồi chỉ trong nháy mắt sau là tất cả lá cây đều trở thành vàng úa!

Nhưng số lá cây ấy vẫn không tuôn đổ xuống mặt đất ngay.

Tiếp đó, ai nấy lại trông thấy Liệt Hỏa Tổ Sư bước lùi ra sau một bước, vung đôi tay áo rộng quét tới, khiến một luồng tụ phong cuốn ầm ầm về phía gốc cây ấy.

Những người đang đứng gần đấy, đều cảm thấy hơi nóng từ luồng tụ phong của Liệt Hỏa Tổ Sư tràn ngập khắp nơi, và khi luồng hơi nóng ấy quét tới ngọn cây, tất cả số lá vàng trên cành đều bị cuốn bay thẳng lên khoảng không.

Nhìn qua hiện tượng đó, có thể nói chưởng lực của Liệt Hỏa Tổ Sư dường như không lợi hại bằng chưởng lực của Quý Thánh Thạnh Linh, vì Quý Thánh Thạnh Linh đánh ra một luồng

chương phong, thì tất cả lá cây đều tự động tuôn đổ cả xuống mặt đất. Trái lại Liệt Hỏa Tố Sư còn phải quét ra một luồng kinh lực, để cuốn bay số lá cây hãy còn bám trên cành.

Bởi thế, tất cả mọi người xung quanh đều không khỏi thâm thì bàn tán với nhau, cho rằng với một người tên tuổi vang lừng trong võ lâm, cũng như uy thế khiến ai nấy đều phải kiêng nể từ bấy lâu nay như Liệt Hỏa Tố Sư, tất không có lý do nào vừa thi thố tài nghệ, biểu diễn trước mặt mọi người, mà lại tỏ ra kém sút hơn đối phương như vậy được.

Trong khi ai nấy còn đang thắc mắc, bỗng trông thấy số lá cây đang tung bay giữa khoảng không, đều tự nhiên đi đâu mất cả. Trái lại chỉ còn thấy bụi nâu bay theo chiều gió, tuôn đổ xuống mặt đất mà thôi.

Đến chùng ấy, mọi người mới bừng hiểu và hết sức khâm phục.

Vì lẽ thế chương ấy của Liệt Hỏa Tố Sư chẳng những khiến cho số lá cây trên cành đều vàng úa, mà đồng thời nó còn đánh vỡ tan được từng mạch lạc một trên từng cánh từng lá, nên khi chúng bị tụ phong quét tới, mới nát tan ra thành bột nhuyễn như vậy.

Qua sự thực đó, chúng tỏ chương lực của Liệt Hỏa Tố Sư cao cường hơn Quỷ Thánh Thanh Linh rất nhiều.

Chỗ cao cường ấy là ở chỗ gốc cây to đến ba tay, trên ngọn cành lá sum sê, rộng đến hàng trượng thế mà chương lực của lão đã lan rộng ra tới khắp từng cành lá, gây thành một sức rung chuyển mãnh liệt, khiến chúng phải tan vỡ thành bột nhuyễn. Vậy thử hỏi việc dễ làm hay sao?

Số người có mặt chung quanh, tuy một phần lớn không ưa chi Liệt Hỏa Tố Sư, nhưng khi trông thấy lão ta thi thố tuyệt nghệ đó, thì đồng loạt hò reo, hoan hô như sấm động.

Quỷ Thánh Thanh Linh tuy trong lòng thâm phục, nhưng ngoài mặt vẫn không chịu nhìn nhận là mình kém sút hơn, cất giọng the thé nói:

- Tại hạ chỉ cần đánh ra một chương là tất cả lá cây đều tuôn đổ xuống đất, còn Liệt Hỏa Tố Sư lại phải quét thêm một luồng tụ phong, mới khiến lá cây nát thành bột nhuyễn, như vậy chỉ có thể nói là đôi bên huề nhau thôi. Thế chẳng hay giờ đây ông còn có điều chi chỉ giáo nữa?

Liệt Hỏa Tố Sư chỉ hừ một tiếng trong cổ họng, rồi quay mặt nhìn về phía Chương Hỏa Sư Giả không nói chi cả.

Liệt Hỏa Tố Sư là một con người rất tự cao, và lòng tự cao ấy gần như trở thành cuồng tính, bởi thế lão ta cho rằng vai vế của mình cao tột trong võ lâm, nên số người có mặt trên đỉnh núi này, đều không ai xứng đáng để cho lão ta nói chuyện cả.

Bởi thế, nhất nhất việc đối đáp chi với người chung quanh cũng đều do Chưởng Hỏa Sư Giả thay mặt cho lão ta cả.

Do đó khi nhìn thấy Liệt Hỏa Tố Sư đưa mắt về phía mình, thì Chưởng Hỏa Sư Giả liền bước tới một bước, nói:

- Tố sư của bản phái sẽ thi thố tiếp một môn nội công tuyệt đỉnh, vậy xin Quý Thánh hãy nán lại xem xong rồi hãy rời đi cũng không muộn.

Lẽ tất nhiên Quý Thánh Thanh Linh cũng biết được ngụ ý của câu nói ấy của đối phương, là muốn bảo sau khi Liệt Hỏa Tố Sư biểu diễn xong một môn võ công tuyệt đỉnh, thì mình cũng phải biểu diễn y như vậy, và xem đó như hai người đã so tài cao thấp.

Bởi thế, Quý Thánh Thanh Linh liền trầm nghĩ:

“Liệt Hỏa Tố Sư dù võ công ông có cao cường thật, nhưng nếu so tài bằng cách biểu diễn như thế này, thì dù cho tôi có thua đi nữa, vẫn rút lui an toàn được kia. Trong khi đó, sự phòng vệ tại Quý Cung lại vô cùng chặt chẽ, vậy dù cho địch thân ông có xuất lãnh các cao thủ trong phái Hoa Sơn đến tấn công, cũng vị tất đã xâm nhập được.”

Kể đó, lão ta lại thấy rằng, hiện giờ Lữ Lâm đang ở trong tay mình, vậy nếu lão ta có thể dựa vào đó, để buộc Lữ Đăng Không phải trao món vật mà lão ta đang cần ra, thì không sợ chi không có ngày san bằng được phái Hoa Sơn. Vì việc trả thù của người quân tử, dù có chậm đi mười năm sau, cũng không phải là muộn.

Bởi thế, ông ta bèn cất giọng lạnh lùng nói:

- Tại hạ thực muốn có dịp xem thân công của phái Hoa Sơn, hầu lấy đó mở rộng tầm mắt!

Liệt Hỏa Tố Sư lại hừ một tiếng qua giọng mũi, đồng thời tràn nhanh người về phía trước. Tức thì, ai nấy chỉ còn trông thấy chiếc áo màu đỏ của lão ta không ngớt tung bay theo chiều gió, chẳng khác chi một cụm lửa đỏ đang lăn quay trên đất.

Và chỉ trong chớp mắt sau, Liệt Hỏa Tố Sư đã lướt thẳng đến những thanh sắt nhọn cắm trên mặt đá.

Quý Thánh Thanh Linh trông thấy thế không khỏi trầm kinh hãi, vì tưởng đâu đối phương sẽ thật sự khiêu chiến với mình bằng võ công.

Nếu đúng như vậy, thì Dương Hỏa Thần Công của Liệt Hỏa Tổ Sư chính là một môn võ công có thể chế ngự được những môn võ công tà phái của Quỷ Cung. Hơn nữa, Huyền Thần Pháp của Liệt Hỏa Tổ Sư lại cũng hết sức lợi hại. Vậy đôi bên nếu choảng nhau bằng võ lực, nghĩ rằng Quỷ Thánh Thanh Linh không dễ gì rời khỏi Tiên Nhân Phong theo ý định!

Bởi thế, Quỷ Thánh Thanh Linh đã thầm có một sự dự tính, là nếu Liệt Hỏa Tổ Sư thật sự lên tiếng khiêu chiến, thì lão ta sẽ chẳng kể chi đến thể diện, quay người bỏ chạy bay xuống núi ngay.

Nhưng khi Liệt Hỏa Tổ Sư đến sát bên cạnh những thanh sắt nhọn cắm trên mặt đá, thì đứng sững lại chẳng hề phi thân vượt lên những thanh sắt ấy.

Sau đó, ai nấy bỗng thấy lão ta từ từ đưa cánh tay phải lên, khiến bàn tay vốn đang ẩn kín trong áo đã thò ra ngoài. Bàn tay của lão ta trông hồng hào và chẳng có chi khác biệt hơn bàn tay của những người chung quanh. Nhưng ngay lúc đó, ai nấy bất thần trông thấy lão ta lướt đi như bay, và những tiếng xoảng, xoảng cũng ngân lên không ngớt bên tai.

Mọi việc chỉ xảy ra trong một cái chớp mắt, và vì thân pháp của Liệt Hỏa Tổ Sư hết sức nhanh nhẹn, nên lão ta đã lướt đi trọn một vòng trên những thanh sắt nhọn ấy. Đồng thời, vừa lướt đi lão ta lại vừa co tay búng thẳng vào từng thanh sắt một.

Thế là những thanh sắt được lão ta búng qua ấy đều cong xuống và cắm sâu đầu nhọn vào trong đá.

Khi Liệt Hỏa Tổ Sư dùng chân nhảy lui ra ngoài, thì mọi người trông thấy mười sáu thanh sắt nhọn không còn nguyên hình dạng như cũ, mà trái lại đều trở thành những thanh sắt hình móng ngựa, hai đầu đều ghim sâu vào đá.

Hơn nữa, mười sáu thanh sắt đó, đều cong giống hệt như nhau, chẳng hề khác biệt một tí nào!

Qua thủ pháp đó, ai nấy cũng đều thấy nó hoàn toàn khác hẳn với thủ pháp đánh tan lá cây thành bột vừa rồi của lão ta. Vì việc vung chưởng đánh tan lá cây thành bột, tuy cần phải có một nguồn nội lực dồi dào, nhưng đồng thời muốn cho những lá cây trở thành vàng úa ngay, tất nhiên lão ta phải sử dụng uy lực của Dương Hỏa Thần Chưởng thì mới có thể đạt đến mục đích đó.

Việc ấy, chẳng khác nào Quỷ Thánh Thanh Linh vung chưởng đánh ra, khiến lá cây trên cành đều nám đen, là phải dùng Âm Thi Chưởng vậy.

Thế nhưng giờ đây, Liệt Hỏa Tố Sư co chỉ búng ra một loạt, khiến cho tất cả mười sáu thanh sắt đều cong queo y như nhau, đã là một việc hết sức khó khăn. Nhưng chỗ thực khó khăn, chính là chỗ đầu nhọn của mười sáu thanh sắt ấy đều cắm sâu vào đá. Vì việc ấy không phải là ngẫu nhiên, mà thật sự phải nhờ vào nguồn nội lực vô cùng dồi dào, và một thủ pháp vô cùng tinh tuyệt tạo nên.

Chính vì lẽ ấy, nên số người có mặt chung quanh đều trở mắt kinh ngạc, quên cả cất tiếng hoan hô.

Riêng Quỷ Thánh Thanh Linh cũng đứng sững sờ ra như một pho tượng gỗ!

Quỷ Thánh Thanh Linh có một ý nghĩ là với một công lực cao tuyệt, chỉ cần có tay búng qua một loạt, đã khiến cho mười sáu thanh sắt Miến Điện đều được uốn cong như nhau, chắc chắn trong số người hiện diện tại đây, chỉ có quái nhân lai lịch mù mờ kia, và Thủy Kính Thiên Sư là có thể làm được mà thôi.

Quỷ Thánh Thanh Linh cũng tự biết rằng, với võ công tà môn của mình tuyệt nhiên không làm sao có thể so sánh nổi món võ công dựa vào nội lực thuần túy ấy được.

Trong khi Quỷ Thánh Thanh Linh hãy còn đứng sững sờ im lặng, thì Chương Hỏa Sứ Giả đã lên tiếng nói:

- Tố sư của bản phái đã biểu diễn tài nghệ xong, vậy xin Quỷ Thánh hãy làm y như thế cho mọi người xem thử.

Quỷ Thánh Thanh Linh cất tiếng cười ha hả, nói:

- Thần công của Liệt Hỏa Tố Sư thực cao cường tuyệt đỉnh, tại hạ hết sức khâm phục. Nhưng hiện giờ những thanh sắt ấy đã bị búng cong cả đi, vậy cần phải nhờ vị chủ nhân của nó bẻ ngay lại trước đã.

Quái nhân ấy nghe thế, liền buột miệng cười to, nói:

- Hai người so tài về võ công với nhau, thế mà những thanh sắt của tôi phải chịu khổ!

Vừa nói, quái nhân ấy cũng vừa từ trên đầu tảng đá xanh nhảy trở xuống đất, rồi đưa chân tràn thẳng đến trước mười sáu thanh sắt đang uốn cong trên mặt đá, vung chiếc quạt lá kê trong tay ra, quét thành những tiếng bốp, bốp. Tức thì, chỉ trong nháy mắt sau, những thanh sắt ấy đều đứng thẳng lên y nguyên như cũ!

Quỷ Thánh Thanh Linh đang đứng bên cạnh đấy, bèn nhanh nhẹn đưa chân tràn ngay đến những thanh sắt nhọn ấy, vung chỉ ra búng thẳng vào, gây thành những tiếng xoảng, xoảng không ngừng.

Thế là, chẳng mấy chốc sau, mười hai thanh sắt đều bị lão ta búng cong thành hình móng ngựa và đầu nhọn ghim sâu vào đá.

Nhưng đến thanh sắt thứ mười ba thì chỉ cong xuống vừa chấm đến mặt đá, chứ không còn cắm sâu và đá được nữa.

Kế đó, những thanh sau thì đầu nhọn còn cách mặt đá đến trên dưới một tấc mộc.

Bởi thế, mọi người xung quanh đều nhận thấy ngay tài nghệ của Quỷ Thánh Thanh Linh rõ ràng hãy còn kém sút hơn Liệt Hỏa Tổ Sư rất nhiều. Song, việc ông ta có thể vung chỉ búng mười hai thanh sắt cong thành hình móng ngựa, và cắm sâu vào đá như thế, cũng đủ làm cho số người chung quanh hết sức kinh ngạc rồi.

Nhưng lúc bấy giờ những người hiện diện nào biết Quỷ Thánh Thanh Linh nguyên là một con người rất lạnh trí, dù trong một khung cảnh gay go đến đâu, lão ta cũng có thể tìm được những điều kiện thuận lợi, hầu lợi dụng nó mà không ai nhận ra được mảnh khóc ấy của lão ta.

Thì ra, vừa rồi lão ta trông thấy Liệt Hỏa Tổ Sư sử dụng nguồn nội lực thuần túy và tuyệt đỉnh của mình, búng mười sáu thanh sắt nhọn ghim sâu vào đá, thì lão ta đã tự biết không tài nào có thể làm được như vậy. Hoặc giả, nếu lão ta cố gắng lắm, e rằng chỉ có thể búng được độ ba bốn thanh sắt ghim vào đá mà thôi!

Như vậy, nếu bước ra để biểu diễn tài nghệ, thì việc bị thua Liệt Hỏa Tổ Sư cũng không có chi là quan trọng, mà trái lại việc quan trọng hơn, chính là để lộ sở đoản của mình cho những nhân vật võ lâm trông thấy.

Vì thế, lão ta vốn có ý định bỏ chạy thẳng xuống núi, rút lui ra khỏi cuộc tranh tài là hơn. Vì tuy bỏ chạy đi như vậy cũng là một chuyện mất thể diện, song việc để người chung quanh thấy được sở đoản của mình, vẫn có lợi hơn.

Nhưng giữa lúc Quỷ Thánh Thanh Linh đang sửa soạn thực hiện ý định ấy của mình, bất ngờ lại có một ý nghĩ khác thoáng qua óc. Do đó, lão ta bèn có một sự quyết định mới.

Thì ra trong giây phút ngắn ngủi ấy, lão ta đã kịp nhận thấy là một khi thanh sắt vốn đã bị uốn cong và được bẻ ngay lại, nó sẽ bị sức nóng làm cho mềm đi. Do đó, muốn búng cong nó trở lại, thì không có chi là khó khăn cả.

Đó chẳng qua là một hiện tượng rất thông thường của các loại sắt thép. Nhưng phần đông người xung quanh ít ai để ý nhận xét đến điểm đó. Nhất là trong một trường hợp gay

go như thế này, mà Quý Thánh Thanh Linh đã bình tĩnh nhận xét được những phần tế nhị ấy, thì thực là một con người vô cùng lanh trí.

Bởi thế, lão ta vừa trông thấy quái nhân ấy vung quạt bẻ đứng các thanh sắt trên mặt đá xong, lão đã chụp lấy cơ hội mười sáu thanh sắt hãy còn nóng, tràn ngay người tới vung chỉ búng thẳng vào nó. Vì ông ta biết chắc chắn chỉ cần sử dụng một ít nội lực, là đã có thể thu được kết quả rất to tát.

Lẽ cố nhiên, lão ta cũng không tin rằng mình có thể búng được mười sáu thanh sắt ghim sâu vào đá như Liệt Hỏa Tổ Sư. Nhưng dù cho lão có kém sút hơn vẫn chẳng có chi là quan trọng cho lắm. Vì lão ta chỉ cần có thể búng được trên mười thanh sắt ghim sâu vào đá như đối phương để chứng tỏ nguồn nội lực của mình cũng đã tiến tới mức cao cường tuyệt đỉnh, thì lão ta vẫn củng cố được uy danh của mình từ xưa đến nay.

Quả nhiên, Quý Thánh Thanh Linh đã kịp thời nắm được cơ hội tốt, và đã vung chỉ búng cong mười hai thanh sắt nhọn ghim sâu vào đá. Riêng bốn thanh sắt cuối cùng, vì nội lực của lão ta đã bị hao hụt, hơn nữa, vì thời gian đã kéo dài, nên sức nóng trên thanh sắt cũng đã giảm bớt đi, không thể búng cong nó dễ dàng như lúc đầu.

Tuy nhiên, lão ta có thể làm được đến chừng ấy, đã là một việc vượt ra ngoài sức tưởng tượng của lão ta rồi.

Tiếp đó lão ta liền hướng về Liệt Hỏa Tổ Sư vòng tay, nói:

- Nội lực của tại hạ quả không làm sao sánh kịp với Liệt Hỏa Tổ Sư, vậy tại hạ tự nhận mình thua sút hơn, và cũng xin cáo từ ngay bây giờ!

Nhưng bỗng nghe Chương Hỏa Sứ Giả cất tiếng cười to ha hả, nói:

- Quý Thánh đã tự nhận thua, thì Tổ sư của bản phái muốn Quý Thánh hãy trao Lữ công tử ra ngay, bằng không chắc chắn sẽ gặp nhiều bất tiện.

Quý Thánh Thanh Linh từ trước đến nay đã hoành hành khắp trong võ lâm, và chưa từng bị thất bại lần nào. Có thể nói, lão ta trong hầu hết mọi việc, đều thu được thắng lợi. Thế mà giờ đây lão ta lại đụng thẳng với Liệt Hỏa Tổ Sư của phái Hoa Sơn, một nhân vật mà trước đây sáu mươi năm, khi lão vừa mới bước ra giới giang hồ, thì đối phương đã nổi danh lừng lẫy cả miền nam lẫn miền bắc sông Trường Giang. Do đó, lão ta bất đắc dĩ lên tiếng nhận kém sút hơn, nhưng trong lòng cho đấy là một chuyện nhục nhã nhất trong đời lão ta.

Thế mà giờ đây, Chương Hỏa Sứ Giả lại nói lên lời nói ấy, khiến trong lòng lão ta lại bùng bùng nổi giận, sắc mặt lão ta biến hẳn, cất giọng lạnh lùng cười khanh khách, nói:

- Lữ công tử hiện đang ở tại Quỷ Cung, vậy Liệt Hỏa Tổ Sư nếu cần, xin cứ đi ngay đến đó mà bắt!

Chưởng Hỏa Sư Giả chẳng hề lộ sắc tức giận, trái lại điềm nhiên nói:

- Quỷ Thánh có phải đã đồng ý rồi không?

Quỷ Thánh Thanh Linh đưa mắt nhìn về phía Liệt Hỏa Tổ Sư một lượt, thì bắt gặp đôi mắt của Liệt Hỏa Tổ Sư cũng đang liếc nhìn về phía mình. Khi bốn tia mắt chạm thẳng vào nhau, Quỷ Thánh Thanh Linh bỗng thấy trong lòng có một cảm giác thực kỳ lạ!

Những võ công mà Quỷ Thánh Thanh Linh đã rèn luyện suốt đời tỏ ra cũng tinh tuyệt, ví như Quỷ Khốc Thân Hiệu, Mang Sơn Quỷ Tiểu, đều là những thứ võ công làm mê loạn tâm thần của đối phương, vậy lão ta nào không biết Liệt Hỏa Tổ Sư đang sử dụng Huyền Thần Pháp?

Bởi thế Quỷ Thánh Thanh Linh bèn cố gắng tự trấn tĩnh tâm thần quay đầu nhìn đi nơi khác, và nhờ ở trình độ võ công của lão ta cũng chẳng phải tầm thường, nên mới tránh khỏi bị hại trước Huyền Thần Pháp ấy của Liệt Hỏa Tổ Sư.

Nhưng có một điều mà Quỷ Thánh Thanh Linh tự biết rất rõ ràng là nếu lão ta không lên tiếng nhận lời cùng Liệt Hỏa Tổ Sư, thì chắc chắn đối phương sẽ ra tay chế ngự mình, rồi bắt mình mang đến Bắc Mang Sơn. Chừng đó, đối phương không cần phải mạo hiểm xâm nhập vào Quỷ Cung, mà chỉ đứng ngoài gọi hai đứa con trai của lão ta ra, bảo mang Lữ Lân đến đánh đổi, thì chắc chắn mục đích của họ sẽ đạt thành ngay!

Bởi thế, Quỷ Thánh Thanh Linh sau khi nghĩ ngợi thật nhanh qua đầu óc, bèn có một quyết định riêng, gượng cười nói:

- Nếu Liệt Hỏa Tổ Sư có lòng chiếu cố như vậy, thì tại hạ biết chắc chắn với một người như Tổ sư, sau này tất sẽ không khi nào lại quên ban cho tại hạ nhiều điều lợi to. Song, vì việc này chỉ một mình tại hạ, thì thật không làm sao quyết định được.

Lần này, Liệt Hỏa Tổ Sư bỗng đích thân lên tiếng hỏi. Nhưng lão chỉ hỏi có một tiếng duy nhất:

- Ai?

Quỷ Thánh Thanh Linh đưa tay chỉ về phía quái nhân nọ, nói rằng:

- Chính là vị nhân huynh này!

Liệt Hỏa Tố Sư trông thấy Quỷ Thánh Thạnh Linh đưa tay chỉ liền liếc đôi mắt đầy ánh sáng, nhìn về phía quái nhân ấy. Nhưng cùng một lúc ấy, Quỷ Thánh Thạnh Linh đã xoay nhanh thân người, nhắm hướng chân núi chạy bay đi như một cơn gió hốt.

Liệt Hỏa Tố Sư hoàn toàn không ngờ Quỷ Thánh Thạnh Linh lại bỏ chạy như vậy. Vì Quỷ Thánh Thạnh Linh dù sao cũng là một cao thủ có tên tuổi trong võ lâm. Bình nhật, Quỷ Thánh Thạnh Linh rất thích dàn đá để lên mặt. Ví như lúc lão ta tới thành Tô Châu để cho người mạo nhận Hàn Tồn, gạt vợ chồng Lữ Đằng Không đến một ngôi nhà hầu cướp lấy món hàng áp tải của đối phương, thì lão ta cũng đích thân đến nơi và dàn đá uy nghi phi thường.

Bởi thế, ai nấy cũng đều biết Quỷ Thánh Thạnh Linh tuy là một nhân vật trong tà phái, nhưng về võ học độc đáo không giống môn phái nào, nghiêm nhiên trở thành một bậc tôn sư trong võ lâm. Do đó, với một người có địa vị như vậy, thật không ai ngờ được là bỗng nhiên lại bỏ chạy như thế bao giờ!

Song, riêng Quỷ Thánh Thạnh Linh đã cân nhắc, thà chịu mất đi một phần tiếng tăm, hầu tránh đi mọi sự thiệt hại to ngay trước mắt. Hơn nữa, lúc bấy giờ tuy Quỷ Thánh Thạnh Linh bỏ chạy, nhưng uy danh của lão ta đã tạo được trên đỉnh núi này, bằng cách co tay búng cong mười hai thanh sắt nhọn cắm sâu vào đá, vẫn làm cho một số cao thủ hiện diện không dám xem thường lão ta bao giờ. Chính lão ta đã mang hai phần lợi hại ấy để so sánh, và thấy việc bỏ chạy như vậy vẫn có lợi hơn là sự thiệt hại cho mình.

Khi Liệt Hỏa Tố Sư trông thấy Quỷ Thánh Thạnh Linh bỏ chạy, thì liền quát to lên một tiếng, rồi lao thoát về phía trước..

Tiếng quát to của Liệt Hỏa Tố Sư có một thanh thế vô cùng mãnh liệt. Thật ra trong võ lâm không ai lại có tiếng quát vang rền và uy nghi như lão ta cả. Nhưng qua thế lao tới ấy, lão ta vẫn không thể nào chụp được Quỷ Thánh Thạnh Linh lại. Vì Quỷ Thánh Thạnh Linh đã có sự chuẩn bị trước, nên đã sử dụng ngay thuật khinh công tuyệt đỉnh của mình, nhắm phía dưới lướt đi nhanh như bay rồi.

Nếu Liệt Hỏa Tố Sư muốn truy đuổi cho kịp đối phương, chắc chắn lão ta vẫn có thể làm được. Nhưng vì lão ta dè dặt trước địa vị của mình trong võ lâm, nên dù trong trường hợp nào, lão ta ra đi đều có Chưởng Hỏa Sứ Giả cầm bó đuốc biểu hiện cho lão ta đi mở đường, rồi lão ta mới bằng lòng đi ở phía sau. Do đó, lúc ấy lão ta chỉ đành đứng yên, khuôn mặt méo xệch trông vô cùng xấu xí, và cuối cùng đưa chân bước thẳng vào lều riêng của mình.

Suốt từ sáng sớm hôm ấy, khi các cao thủ của hai phái Nga My và Điểm Thương lên đến ngọn Tiên Nhân Phong, thì mọi việc xảy ra tại đây khiến số người hiện diện đều cảm thấy kinh tâm khiếp đảm, quả là những biến cố ngàn năm chưa xảy ra một lần trong võ lâm.

Sau khi Quỷ Thánh Thanh Linh bỏ đi, thì bóng thái dương đã ngã về phía tây. Và sau đó, số nhân vật của các môn phái, ai lo nấu nướng thức ăn lấy cho mình, không còn người nào bước ra khiêu chiến nữa.

- o O o -